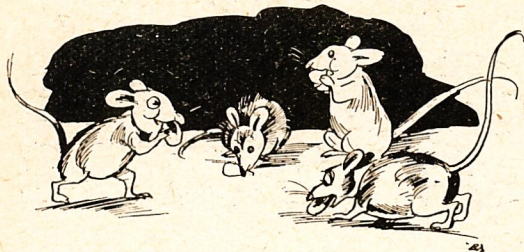

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

имъ, отъ плодетъ, които си приготвяватъ за зимата и отъ другата имъ храна. Това е накарало хората да хранятъ и държатъ въ къщите си котки. Сега разбра ли, защо ние трѣбва да ги трѣбимъ? За да

заслужимъ храната си. А нашитѣ господари сж добри. Хранятъ хубаво и редовно. Разрешаватъ ми зиме да се изтѣгамъ край печката, а нощемъ, когато е много студено — да спя на леглото, въ краката имъ.

— Майко, щомъ нашитѣ господари сж толкова добри, защо хвърлиха моитѣ братчета и сестричета?

— Много искашъ да знаешъ, мило дете, но и това ще ти кажа. Слушала съмъ отъ моята майка, че всички хора правятъ така.

— Но азъ искамъ да зная, защо?

— Защото хората мислятъ за насъ, но повече мислятъ за себе си. Тѣ знаятъ, че за да мога да отхраня толкова рожби, трѣбва да ме хранятъ много, а когато порастнете — да хранятъ и васъ. Ето това ги кара да оставятъ по едно коте, а другитѣ да хвърлятъ.

— Ами дали нѣма да хвърлятъ и мене?

— Охъ, не говори така, милото

ми! Сънъ ме не лови, като го помисля. Пъкъ и да те не хвърлятъ, по-късно ще те дадатъ на други хора, които си нѣматъ котка. Пакъ отъ майка ми съмъ чувала, че въ всѣка къща държатъ по една котка.

Следъ този разговоръ Мичка си поигра съ мишлето, както я научи майка ѝ и го изяде. Много ѝ се услади. Нѣмаше по-сладко нѣщо отъ мишкитѣ.

Докато Мичка хрускаше мишлето съ слабитѣ си зжбчета, майка ѝ изпитваше такава радостъ, че когато я чу да казва, колко много ѝ

се усладило мишлето, на часа изтича пакъ на тавана да ѝ улови друго.

Малко следъ като Мичкината майка излѣзе, въ килера влѣзна стопанката. Тя се наведе, взе Мичка, погали я нѣжно и излѣзе. Вънъ бѣше много свѣтло. Мичка затвори очи. А когато следъ мигъ ги отвори, видѣ се въ ржцетѣ на едно малко момиченце. Това бѣше Бисерка. . .

(Следва)

Е. Кювлевъ